

19 Οκτωβρίου 2020

π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος: Γι' αυτόν που έδωσε ελεημοσύνη και πλημμύρισε με θεία ευφροσύνη!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος, π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος:

Δεκέμβριος του 87.

Περπατά στο δρόμο ένας χριστιανός. Έξω από μια εκκλησία ένας ζητιάνος σχεδόν γυμνός, παραμονές των εορτών, χειμώνας, σαρακοστή Χριστουγέννων είπαμε, το κρύο τσουχτερό, κρυώνει. Τον βλέπει ο χριστιανός, τον λυπάται, βγάζει από πάνω του το μάλλινο χοντρό σακάκι και το βάζει στο ζητιάνο.

- Ευχαριστώ, του λέει εκείνος, και απλώνει ο ζητιάνος το χέρι και του δίδει ένα κομμάτι αντίδωρο τυλιγμένο σ' ένα χαρτί.

Το πήρε γεμάτος απορία και όπως ήταν νηστικός το έφαγε.

Ω, τι ήταν αυτό! Τι θεία ευφροσύνη ήταν αυτή! Τι αγαλλίαση! Πλημμύρισε ολόκληρος!

Όλο του το σώμα άστραψε σαν το φως!

Και ας μην είχε ούτε καν ήλιο. Και από υπερακατάληπτον ευωδίαν.

Ένοιωσε νέος άνθρωπος, σα να πετά, αλλιώτικος, όλα του γύρω άλλαξαν, έγιναν πανέμορφα, όλοι του οι άνθρωποι του φαινόταν όμορφοι, ήθελε να τους αγκαλιάσει, να τους βάλει μέσα στην καρδιά του, τα σπίτια, τα μάρμαρα, οι δρόμοι, τα αυτοκίνητα, το καυσαέριο, τα πάντα, όλα άστραφταν, άστραφταν από αγάπη...

Έμεινε ακίνητος για πολλή ώρα, ποιος ξέρει πόσην ώρα, απολαμβάνοντας αυτή τη θεία δωρεά. Τελικά γύρισε προς το ζητιάνο. Έλειπε! Και στη θέση του ζητιάνου ήταν ριγμένο το σακάκι. Το πήρε, το αγκάλιασε σφιχτά.

Για μια βδομάδα δεν έφαγε ούτε μια μπουκιά ψωμί. Δεν ήπια ούτε μια σταγόνα νερό.

Μόνον κάθε πρωί κοινωνούσε, χωρίς να παίρνει αντίδωρο. Τον είχε υπερχορτάσει η ελεημοσύνη. Η θεία ελεημοσύνη.

Αδελφοί μου, θα πω τον λόγον του Κυρίου, της Αγίας Γραφής. Ελεείτε χριστιανοί, ελεείτε. Πάντοτε έλεος με αγάπη. Με όποιον τρόπον θέλετε. Αλλά με αγάπη! Αμήν, γένοιτο.

Από το λόγο του Πρωτοπρεσβυτέρου, π. Στεφάνου Αναγνωστοπούλου, "Η αξία της ελεημοσύνης, η πρακτική της εφαρμογή και η πνευματική της προέκταση".

<https://bit.ly/3o2L9VD>